

Welkomst-groete aan Z.M. Koning Willem II

Willem de Clercq

bron

Willem de Clercq, *Welkomst-groete aan Z.M. Koning Willem II*. z.n., z.p. 1841

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/cler017welk01_01/colofon.php

© 2017 dbnl

Welkomst-groete aan Z.M. koning Willem II, *In de Vereenigde Zitting van de Vier Klassen van het Koninklijk Nederlandsch Instituut, op 14 April 1841*¹.

Het viertal zult'ren heeft haar grootsche taak volvoerd,
Den band, die haar verbindt, met geestdrift zaâmgespoerd,
En aan den voet des Troons, door ééne zucht verbonden,
Heeft elk haar kransen om den zetel heen gewonden.
Hier heeft de Wetenschap den Koning feest bereid,
En heel 't verleden rijst voor 't oog der Majesteit.
Wie ooit, in ijd'len waan, der Vad'ren roem beschuldigt,
Zie hier, hoe Neêrlands Kunst den lof dier Vad'ren huldigt:

1 Dit Gedicht was bestemd om te dier gelegenheid te worden uitgesproken, waaraan echter, door eene vroeger plaats gehad hebbende regeling der voordragten, van wege iedere Klasse te houden, geen gevolg is kunnen worden gegeven.

Terwijl hun stout penseel hier de eeuwen zamenbragt,
 En de achtbre Koningsstoel staat onder 't Voorgeslacht.
 Voer, zoon der Nassau's! hier den blik vrij om u henen,
 Elk plekje is door den roem van Nederland beschenen.
 Zie, waar de feestkelk in de hand van burgers prijkt,
 En Castiliaansche trots in Munsters wal bezwijkt;
 Of waar, om Tromp en om Van Nes de kogels snorren,
 En lauwren bloeien, die geene eeuwen doen verdorren;
 Die beeldt'nis, waar, bij trouw, beradenheid en moed
 Zich schildren in dien blik, die Chattam sidd'ren doet;
 Of waar de heldenstam, tot Neêrlands heil gezonden,
 Slechts zijn triomfen telt bij martelkroon en wonden,
 Zich aan 't bevrijde volk en 't heilgeloof verbindt,
 Op 't moordend slagveld zelfs, het kalme doodsbed vindt.

Neen, niet vergeefsch toch was die worst'ling en dat lijden,
 Zij mogten aan één doel den strijd des levens wijden;
 't Was de Eer van God, die als een lichtbaak voor hen blonk,
 't Was 't vaste Woord van God, hetwelk hun zielrust schonk.
 Slechts in dien naam van God, kent Wetenschap het leven
 Als blik in wond'ren, door des Scheppers magt gegeven;
 Als gids in schemerlicht, waar Wijsbegeerte op staart;
 Als tolk der eeuwen, door Geschiedenis bewaard,

Of als de leiddraad in het labyrinth der talen:
 De vonk des Hemels moet op aardsche Wijsheid stralen,
 En of de beitel klink', of de ed'le harpsnaar ruisch',
 Dat tot een hooger doel de pols diens levens bruisch';
 Niet als een Titanskracht, door ijverzucht geprikkeld,
 Maar als een gave Gods, in zijne vreeze ontwikkeld.
 Zoo schitt're ons Instituut, in die ontwikk'ling rijk,
 En zoo vervull' zijn bloei den droom van Bilderdijk!

Klonk de Welkomstgroet U tegen,
 Waar de Kunstzaal zich ontsloot,
 Koning! 't was een dieper geestdrift,
 Die den blijden juichtoon bood.
 't Was de diepgevoelde stemming,
 Die hier van 't verleden sprak,
 En, met wenschen voor de toekomst,
 Uit het Neêrlandsch harte brak.
 Spruit van ridderlijke Vad'ren!
 Ja, hun zwaard paste in Uw hand,
 En als zij, mogt ge eenmaal pal staan
 Voor 't bedreigde Vaderland.

Mogten eens de heldendrommen
Moedig met U voorwaarts gaan,
Schitt'rend moge ook Uw baniere.
Op 't gebied des Vredes staan!
Dat de zegen van Uw Vad'ren
Ruste op uw bemind geslacht;
Dat tot Hem het hart zich heffe,
Die door hen eens redding bragt;
Dat de aloude Deugd herbloeie,
Trouw en vlijt zijn schatting geev',
En 's volks dankb're juichtoon klinke:
God zij de Eer! de Koning leev'!

W. DE CLERCQ,
Lid der Tweede Klasse.